

EL DOCUMENT DEL MES

AGOST 2013 - Núm. 8

Fruit de les bones relacions entre la Biblioteca Manuel de Pedrolo de Ribes i l'Arxiu Municipal, es va establir a principis d'enguany un acord pel qual l'AMSPR digitalitzaria el volum de La Peña, periòdic ribetà que va publicar-se entre els anys 1911 i 1913 i dels que es van recopilar, en un únic llibre, els 57 números de la seva producció. El volum que va rebre en donació la biblioteca presentava algunes mancances que van ser suplertes gràcies al volum que tenim en les nostres instal·lacions i que pertany al Fons Giralt de la Casa Gran.

El procés de digitalització es va allargar durant quatre mesos, fruit del treball conjunt entre el personal de la biblioteca i de l'arxiu. Els formats de treball han estat, JPG per a la visualització, TIFF per a la preservació i PDF per a l'accés. A banda se li ha fet un reconeixement de text a través d'OCR. Aquests formats de treball han estat pautats pel manual de bones pràctiques de la Diputació de Barcelona.

El volum recull els 57 números de que va constar la tirada de la revista, quinzenal inicialment i desenal posteriorment, amb una extensió de quatre pàgines per número, tot i que en algunes excepcions les pàgines podien arribar fins a vuit.

El contingut dels articles de la revista van des de les notícies de caire local, articles d'opinió, poesia, relats breus, i secció comercial. En alguns dels números fins i tot apareixen fotografies que acompanyen el redactat.

Dades de document

Àrea d'identificació

Codi de referència: CAT AMSPR 02.14.06 Hemeroteca

Nivell de descripció: Unitat documental composta.

Títol: "La Peña 1911-1913".

Data: 30 de desembre de 1911 - 20 d'agost de 1913.

Volum i suport: 242 pàgines en paper, enquadernat.

Àrea de context

Nom del productor(s): La Peña

Història del productor(s): Es consideren defensors dels interessos morals i materials del poble. El seu lema és la discussió, la lluita de idees il·luminades per la raó. Diuen estar posseïts d'un ampli esperit de tolerància com a criteri polític.

Dades de l'ingrés: Sense poder concretar la data de signatura del conveni de donació, l'ingrés es va realitzar entre els darrers mesos de 1999 i els primers de l'any 2000.

Àrea de contingut i estructura

Abast i contingut: Publicació de caràcter informatiu, de caire local, de tirada quinzenal, inicialment, i desenal posteriorment.

Informació sobre avaluació, tria i eliminació: Documentació de conservació permanent en aplicació de la Llei 9/1993 de patrimoni cultural català i de la 16/1985 del Patrimonio Histórico Español.

Àrea de condicions d'accés i ús

Condicions d'accés: Documentació de lliure accés al format digital. El format paper queda restringit per motius de conservació.

Condicions de reproducció: Lliure.

Llengües i escriptures dels documents: Català.

Característiques físiques i requeriments tècnics: L'enquadrernació ha patit algun desfecte i es troba malmesa.

Instruments de descripció: Inventari finalitzat al 2011. Elaborat per Laura Tomàs Sánchez i Jesús Castillo Prado. Inventari amb caràcter intern, en suport electrònic, no consultable pels usuaris de l'arxiu. Guia d'arxiu 2012.

Àrea de documentació relacionada

Existència i localització de reproduccions d'originals: Es conserven a l'AMSPR. Es realitzà la seva digitalització durant el primer trimestre de 2013. Es conserva un exemplar, en paper i en digital, a la Biblioteca Pública Manuel de Pedrolo de Sant Pere de Ribes.

Àrea de control de la descripció

Autoria i data: Jesús Castillo Prado, juny de 2013.

Regles o convencions: Norma de descripció Arxivística de Catalunya (NODAC). Barcelona: Generalitat de Catalunya. Departament de Cultura. Subdirecció general d'arxius i Associació d'Arxivers de Catalunya, 2007.

LA PENYA

SUSCRIPCIÓ
CATALUNYA. 1'25 ptas. trimestre.
A FORA. 7

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
A BARCELONA
Carrer Universitat, 34

No's retornan **ELS ORIGINALS**
Dels Treballs publicats en son responsables els seus autors

ANY I

SANT PERE DE RIBAS 30 DESEMBRE 1911

NUM. 1

A LA PRENSA

Al sortir avuy a defensar els interessos morals y materials d'aquest poble, creyem com un deber ineludible saludar primerament a tota la Prens de la comarca y en particular a «Montgròs» qui ab nosaltres deura cooperar en tot lo que sigui beneficiós pels ribatans y tendeixi á fer prosperar l'estimada terra catalana.

Fem extensiva aquesta salutació a tota la Prens diaria qualsevol que sigui el seu color polític, doncs encare que devegades tinguem de lluitar per idees, ho farem sempre noblement sense arribar atacar personalitats, ni ofendre la dignitat periodística.

LA NOSTRA VEU

Ja som aquí. Ja que hem vingut? Sensillament, com que a la joventut se la mira sempre ab recel y no se l'hi presta l'atenció deguda hem cregut necessari llessar al vent nostre crit; sentim ancias d'esplayans y en el llibre de la vida volem apuntarhi lo nostre,

Partin del principi de que cada home es un mon nou, cada hù porta en els seus adintres quel com innat que no ha apres en els llibres y quelmoltes voltes te por de revelar per temor á la burla ó al desprecit per aquets dencs obrim de bat á bat les portas. Vinguin á nosaltres els esperits incògnits, els creadors que per ells sera nostre encaixada.

Previas aquestas ratllas facil es compendre que nostre lema es la discusió, la lluita, lluita de ideyas iluminadas per la rahó, reposada, serena y seguinaquesta ruta anirémallá ahont sens porti sens que'ns arredri la magnitud del adversari, sentim l'empenta de la joventut y en el camí de la vida, preferim l'activitat fecondant de un riu sortin de mare al placit repós de les aguas estanyadas.

Sembrarém (ab cants d'amor y entre riallas, la terra no es ingrata al que l'estima y la llevar sembrada germinará al-gun dia.

Poseits d'un ampli esperit de tolerancia com a criteri polítich acceptém totas las tendencias sempre que siguin defendas ab honradesa y coneixementet de causa, ab tot, procurarém parlarne lo menos posib e, puig no creyém lloc apropió-sit una revista quincenal discutir ideyas

pera fer escola, com tampoch al poble prou capacitat per sapiguer discutir sense apasionarse, amés creyém qu'altre feyna hi ha fer y mes profitosa.

Com no'ns guia cap fi egoista brindém generosamente las planas de nostre revista a tots els homes de bona voluntat que vulguin cooperar en la nostra obra, pera de una manera especial, puig dever de cortesia ens obliga, les oferim a la dona a le que'ns plauria molt contarla com á companya y consellera en nostre peregrinatge. Contens desd'ara com un fervent admiradó de son renaixement y un lleal defensor de sis iniciativas.

Nostre periódic sortirà al menys du gas vegadas al mes y en ell de una manera familiar y sense pretencions, procurarem exposarhi temas que logrin interesa; á mida que nostres foras ens ho permetin, procurarém introduhir reformas beneficiosas per el públic y ha ser possible farém sortir números ilustrats.

Y ara exposém nostre obra als judicis de l'opinió de la que procurarém recullirne els comentaris y contestarlos en lo que'ns sigui possible, empró una advertencia ens cal fer per aclarir conceptes, als esperits vius, als qui el seu dó inventiu é imaginari els fa endeviná actituts y descubrí secrets els hi recomanem que s'estalvihi feyna aguardin per millor ocasió la fregadeta de mans propia de la satisfacció que se sent quant un es creu haber descobert un misteri, nostre actitut y propòsits quedan ben reflevats en les columnas de nostre revista no'ns mou cap fi encobert ni'ns arrastra cap forsa extranya, a tots nosaltres ens adorna una gran virtut que's difícil adquirir y que procurarém conservá, y es, no coneixer la hipocresia.

Entrém a la lluita en la primavera de nostre vida ab el cap ple d'ilusions y el cor curull d'amor, ojalá que may las ilusions es tornin desenganys y l'amor es converteixi ab odi.

La Redacció

En Joan Maragall

Tot Catalunya plorará, com nosaltres, la mort d'aquest fill ilustre, esperit selecte, cor de totes les bondats, ánima de poeta, cantor de la Patria futura y ferm catalá.

LA PENYA s'asocia en aquests moments de dol y d'amargura que sent la Patria al perdre un dels homes que més bé l'havía cantada,

Com á gratitut al may prou plorat mestre, crayém d'oportunitat publicar la poesia guanyadora de la flar natural per la que va esser elegit mestre en *Gay Saber*.

GLOSA

En la gran serenor del cel d'hivern
he mirat les montanyes com brillaven
y se m'ha aparegut el trovador
que enllá del temps cantava:

«Aquelles montanyes—que tant altes són,
me priven de veure—mos amors hont són.»

Aixís feya sonà'ls vents d'Oloró
el trovador de cara a les montanyes,
anyorant a la flor del Pirineu
que enllá dels monts llençava sa fragancia
Ella se deya Aghés y era primpcesa
de la Cort y el reyalme de Navarra,
y era tant de mena graciós
que entor tothom li feya mitja rialla;
alta y serena com un gran infant;
y tenia la cara acolorada.

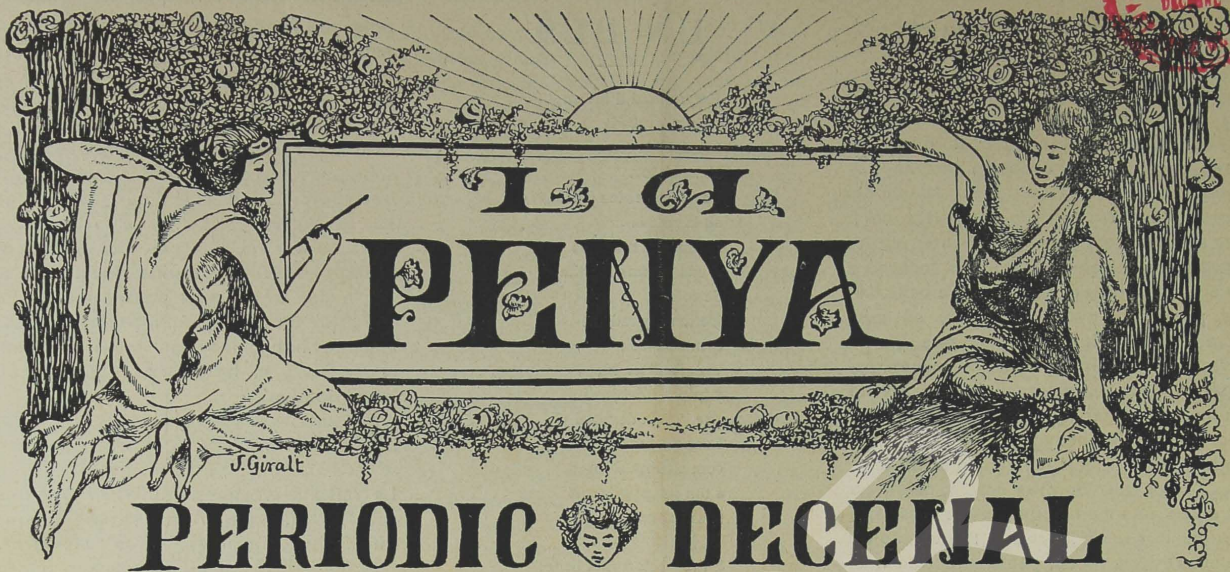
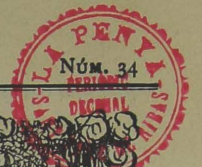
Aixís la vegé un dia'l trovador
en la cort del seu pare, que dançava
y aixís se li acostava per parlar,
plena encara del ritme de la dança:
—M'han dit que ereó troxador,—
feya ab veu acaricianta,—
y a mi'm plauhen les cançons.—
Y ab els ulls n'hi demanava,
Ell, sense esma de di un mot,
la mirava, la mirava....
fins que ella no pogué més
y li tomrigué a la cara,
Ara ell veyá aquell somris
brillá a dalt de les montanyes,
y perxó cantava aixís,
com si tornés la paraula:

«Aquelles montanyes—que tant altes són,
me priven de veure—mos amors hont són.»

—Quanta terra de tu a mi
Quanta veu entre nosaltres!
Mes la neu jo llenso als cims:
trameteuli, neus més altes!—

Si sabia de véurela—y de la encontrar,
passaria l'aigueta—sens por de'm negar.»

Si tots dos fossim infants,
jugaríem a esposalles:
jo seria'l rey d'aquí,
reina tu de l'altra banda.
Jo t'aniria a cercar,
tindriem un gran reyalme,
el reyalme pirenench
coronat de nees molt blanques,

SUSCRIPCIÓ:
CATALUNYA 1'25 ptes. trimestre
A FORA 7'00 « any

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
— CARRER MAJOR, NÚM. 13. —

NO'S RETORNAN ELS ORIGINALS.
DELS TREVALLS PUBLICATS EN SON RESPON-
SABLES ELS SEUS AUTORS.

El nostre aniversari

Festa de joventut, alegria i amor, veus aquí la nostra festa; de joventut, perquè es jove la sang que corre per nostres venes; d'alegria, per haver arribat al primer turó del camí que'ns porta a la Terra de Promissió; d'amor, perquè aquest es nostre lema, amor a tot y a tothom.

Permèten, doncs, estimat lector, que'ls que ab nostre esforç diari hem cooperat durant un any a les tasques de confecció de la nostra obra, en dia tant senyalat, aixequem per un moment el cap de nostra taula de treball y contemplem ab joia la ruta feta, y com el descans donat a un exèrcit en campanya, revisem la tàctica y afermem nostra posició, y aprofitant aquest interregne, voluntariament ens prestem a donar compte de nostres actes.

Mes avans fem memoria.

L'aparició de nostre periòdic, en general, va ésser rebuda per el públic ab actitud de indiferentisme o mitja rialla, y no era d'estranyar aquest estat d'opinió, doncs qui es pren en sério un capritxo de joventut, que moltes voltes li passa lo que a la flor d'un dia floreix al matí pera esfullarse al despuntar el capvespre.

Gent jove sense experiència, desconexadors en absolut de l'intricat laverinte qu'enclou la vida d'un periòdic, a la veritat que no eren qualitats massa fallagueres pera fernes mereixedors de l'atenció del públic, pero això, que a primera vista semblava nostre més gran inconvenient, era lo que després ens havia de donar més força.

Gent jove, volia dir esperits inquiets, renovadors, idees noves, ganes de lluitar, gent en qui les asprors de la vida no han glassat encare les seves ilusions, esperança en el triomf.

Gent jove, significava no tenir historia política, deslligada de tot compromís y, per consegüent, absoluta llibertat de acció.

Ab aquests antecedents, doncs, entràrem a la vida periodística, sense experiència, es veritat, pero no sense ideals; una nau que volgués endinsarse sense brújula en la immensitat del mar, seria anar a buscar

petit frotament, en tots nostres actes havem tingut sempre present la gran màxima: «Respecta als altres si vols que't respectin».

Y aquest respecte ens ha fet forts; ell ens ha fet vèncer les dificultats de tot principi de cosa nova y arrelar nostra confiança en el públic. Pero després de això quedava encare un dupte a eliminar, un pressentiment subsistia en la pensa de molta gent; «vindrà dia, ens deyen, que'n un moment d'excitació, propi de la joventut, morireu víctimes d'un acte d'imprudencia», mes vingueren exemples, se'ns posà a prova y vegérem que la virtut que hauria de ser el principal patrimoni de la gent d'experiència, moltes voltes cambia de lloc.

Y aixís havem fet nostre camí, progressant a pesar dels obstacles, quanta més lluita més triomf, y avuy, ab franquesa hem de dirho, ens sentim orgullosos de nostra obra, comparant nostra publicació a moltes altres semblants, sols vegem en elles un esperit mesquí de personalismes per programa y l'odi més desenfrenat com a bandera de combat.

El tracte ab el públic ens ha proporcionat dugues grans ensenyances. Quant ab el teu treball o estudi logris conquerir un lloc que't sobrepuji una mica als demés no't fassi creure l'orgull que'ls pots tractar ab despreci, perquè moltes voltes el que més humil te sembli, per alt que estiguis, te farà caurer. No fassis may la teva ploma esclava dels teus capritxos, compara lo que tú pensis ab lo que pensa el poble y el resultat te donará la rahó. Procurarem que l'exemple adquirint no s'oblidi de nostra memoria, tot nostre esforç ha de consistir en no defraudar les esperances que'n nosaltres el públic ha dipositat; treballarem pera que aquesta herencia humil, pero guanyada ab honradesa, sigui el millor testimoni de nostra conducta que podem llegar a nostres fills.

Fot. de J. Giral

temerariament la seva perdició. Nosaltres buscarem el punt ahont convergien nostres idees sens mirar els diferents camins qu'hi conduhiren y ab aquests elements formárem nostre programa, fixanthi la norma de conducta que devíem seguir; are tú, estimat llegidor, qu'ens has acompanyat en nostra creuhada, repassa nostre article inicial y diguensi si havem obrat en conseqüència, fixat si en tota nostra publicació no s'hi respira un gran amor a tot lo que signifiqui progrés de nostre poble, y si un ample esperit de tolerancia no acompanya a tots els nostres escrits.

Formen nostra redacció tal diversitat d'elements, que'n ells hi estant personificades totes les tendències, pero això no ha dat motiu entre nosaltres al més

Quant ab el teu treball o estudi logris conquerir un lloc que't sobrepuji una mica als demés no't fassi creure l'orgull que'ls pots tractar ab despreci, perquè moltes voltes el que més humil te sembli, per alt que estiguis, te farà caurer. No fassis may la teva ploma esclava dels teus capritxos, compara lo que tú pensis ab lo que pensa el poble y el resultat te donará la rahó. Procurarem que l'exemple adquirint no s'oblidi de nostra memoria, tot nostre esforç ha de consistir en no defraudar les esperances que'n nosaltres el públic ha dipositat; treballarem pera que aquesta herencia humil, pero guanyada ab honradesa, sigui el millor testimoni de nostra conducta que podem llegar a nostres fills.

LA REDACCIÓ

mans un gallarro que, de tant gros, causà una inesplicable satisfacció general, dirigitnos tots plegats a la cuina, ahont se li feren els comptes; la mort del rey de la festa fou saludada ab gran bullici; mes al sentir les campanes que tocaven l'últim toc pera comensar la missa del gall, ja ningú es pogué aguantar; va deixar-se la tasca pera ultimar-la després, y posant l'Andresito, atalondrat com sempre—potser devia pensar en la seva Lluísita hermosa,—el gall demunt la taula, marxàrem cap a la tradicional festa. Els gossos també cofoys vingueren fins a la porta tot remenant la cúa com despedirnos.

La iglesia resplandia com un pá d'or; la orga, omplia d'harmonia les naus, y les seves notes místiques confortaven; eren cançons que nostra mare ens ensenyava desde el bressol, cants catalans d'aquells purs, que sembla que l'ànima s'enlairi per les regions celestials... ¡Com ens ho recordaven!... ¡Quin goig aquell!... Me semblava el despertar a una vida nova!... Jo no sabia encare lo que era Bellesa, y en un instant ho vaig apendre. De allavors el meu cor estima y creu.

Un cop la missa acabada, y acceptant la invitació dels bons amics, tornàrem altra volta a la llar, a fi d'ultimar els preparatius pera cóurer el gall; ja els noys estaven impacients y corrien al devant per arribar més aviat a casa, tots esperàvem ab dalé desplomar-lo pera portarlo al forn, quan de sopte un crit general, crit que més bé semblava de condol, resonà en aquella íntima llar... ¡oh desgracia!... Els gossos se'l menjaven... Els gossos ens volien estalviar feina!

El sentiment de la quitxalla y la indignació dels grans, al contemplar el paviment encatífat de plomes, no es pera contarho; aquell quadre trágic-còmic en el que s'hi unien les llàgrimes dels uns y desvergonyiment dels gossos, era digne del pinzell d'un pintor impresionista...

Tots vam dir, l'Andresito en té la culpa.

Are quan el recordo, ric.

Com també recordo la fillosa de l'avi que, plé de resignació va dirnos:

—Y bé, no vos espanteu. ¡Els gossos se han menjat el gall de Nadal! L'any que vé se'ls estaca y nosaltres en plomarem quatre, si Deu ho vol!...

JOSEP SOLER Y TASIS

RECORTS

Al volgut amic Josep Giral

Recordo que al allunyar-me temporalment del meu poble estimat, hi havia encare en els ventanals del cloquer de l'igle-

sia vella tres campanes que ab veu aguda y severa me deyen coses que'l llavi humà dirho no sab. Varies vegades, ja desde'l campanar de dita iglesia, ja de algún costat del poble, he dirigit la mirada a n'aquesta torre que aliva s'alsa en aquell castell dels meus somnis, qu'es manté en peu desafiant les ires dels temps y dels homes, que s'ha conservat perfectament a través dels sigles, de les tempestats y de les revolucions, que'm parla avuy de nostres passats com parlarà demà de nosaltres.

¡Oh, vulgut amic! Aquests edificis que agermanats han viscut desde èpoques antigues, aquest castell llegendari que de generacions avant passades fou sa guarda y fortalesa, ha sigut lo que ha captivat el meu esperit jove, junt ab aquesta iglesia que avuy encare aguanta ab fermesa la fé de molts cors.

La silueta de les seves parets ròniques que mostren els anys de sa existencia, se m'han presentat, al cayent de la tarde, plenes de quietut, de misteri y de poesia.

LA IGLESIA VELLA

RECORT

Elles han fet véurer en mí la fé, evocant el recort dels meus avant passats, de ses dinasties y ses glories.

Sota mateix de les parets d'aquesta iglesia volguda y a lo llarg de sa planta, com amparant-se a sa sombra, s'hi troba un cementiri humil, blanquíssim, en el qu'hi neixen plantes que, ab ses flors, aromatisen aquell lloc sagrat ahont descansen nostres passats. Varies voltes, desde sa sombra augusta, he contemplat llarga estona aquell munt de sepulcres blancs; els he contemplat al cayent del jorn tardoral quant els aucells ja son a la posta, y en vesprades serenes quant la lluna s'alsa magestuosa donantlos un bes fret....

¡Oh cementiri blanc, que coses m'ha parlat el teu silenci, quins sublims pensaments m'han acudit en ta soletat, quantes llàgrimes m'han caigut que brollaven al unisson

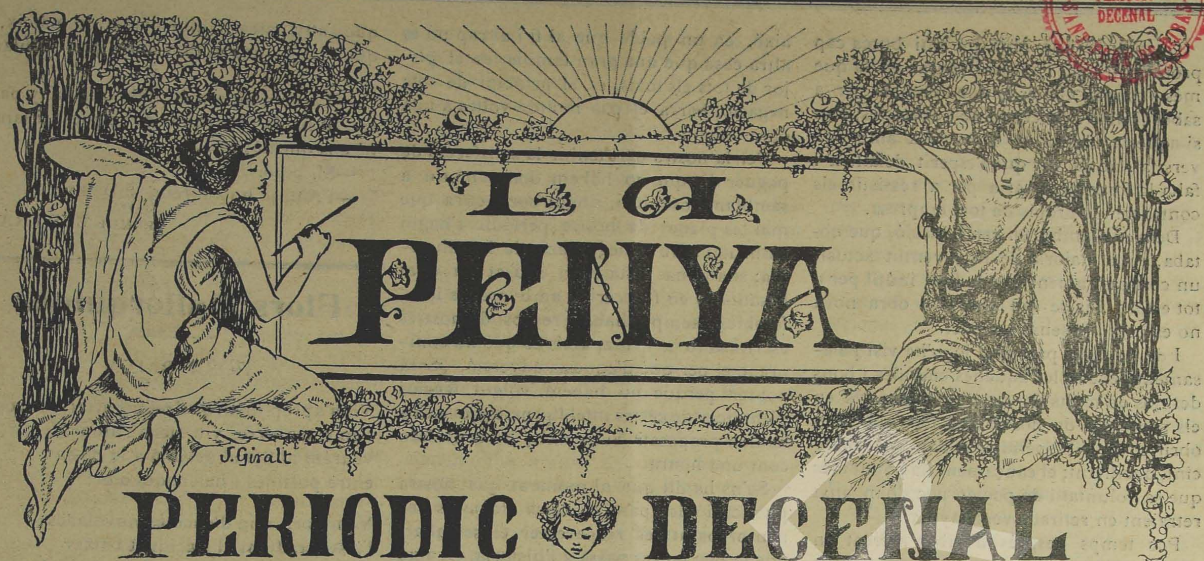
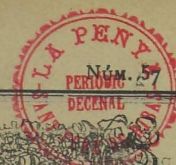
ab oracions que'ls meus llavis inquiets articulaven!

A vos, company estimat, que al sentir l'accent trist d'eixes campanes, ab elles vos heu entristit; a vos, que al contemplar aquest castell pera transportarlo sobre la tivanta tela d'un quadre que ab má segura anaveu pintant, heu comprés lo seu misteri y vos ha parlat fentvos sentir sa poesia; a vos, qu'estimeu al poble y a n'aquesta vella iglesia que la teniu; com jo, com a monument històric, que al recordar els actes grandiosos de vostra vida os fa glatir ab força el cor d'home y d'artista; que al trobarvos al voltant d'aquest cementiri vos admira sa humilitat y sentiu en sa soletat augusta que vos parla la veu del passat; a vos, van dedicades aquestes ratlles com admiració que vos professo y gratitut que vos dec.

M. BERTRÁN

D'industrialisació y associació agrícoles

Esceptuades les indústries extractives y les de transport, les restants surgen tenint ab ella un contacte més o menys íntims de l'Agricultura; es el pagés qui mou la roda primera d'aquesta màquina colosal; es ell, qui treballant la terra suministra a un sens nombre de indústries la materia prima. Mes el pagés per sí sol no pot industrialisar els productes que obté, necessita cedirlos a un altre perque al transformarlos els fassi aptes al consum; de la planta cotó ne surten els teixits, del ordi la cervesa, de la remolatxa el sucre, etc., seria pueril creurer que'l pagés pot ésser al mateix temps fabricant de teixits, cerveser y ferse el sucre a casa seva, y no obstant tothom sab que avans aixís passava, el productor era també l'industrial dels seus productes, mes les condicions de medi cambien constantment, l'especialisació es lley del viurer actual, no triomfa aquell qui sab més coses, sino el que'n coneix més a fons un nombre reduit, perxó les anomenades indústries rurals tendeixen a perdre son calificatiu, en el sentit d'estar mancomunades en el productor, el pagés deu limitar-se a ésser un bon pagés, conseguint cultivar ab fi econòmic les plantes quina cura li está encomanada, no pot ni deu ésser tècnicament industrial, no es aconsellable que'l viticultor sigui també vinicultor. Semblará tal vegada atrevida aquesta afirmació tractant-se d'una industria aparentment tant senzilla com la de la vinificació, aparentment perque no es més difícil de fer un tipó de cervesa Pilsen o Munic que obtenir un Burdeos o un Marqués de Riscal. Aquesta especialisació porta en sí l'aparició d'un nou intermediari, un nou enemic del pagés, el vinicultor, mes aquest perill

SUSCRIPCIÓ:
CATALUNYA 1'25 ptes. trimestre
A FORA 7'00 « any

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
= CARRER MAJOR, NÚM. 13. =

No's retornan els originals.
Dels treballs publicats ne són responsables
els seus autors.

El nostre comiat

Dies passats visità nostra Redacció la sinistre figura del Desengany i amb son posat compungit i concirós va endressar davant de tot el cós de redactors (compost dels justos per a interpretar un diàlec) les afirmacions següents: Es completament inútil tot l'esforç que fins ara heveu vingut demostrant per assolir com es degut aquesta petita demostració de cultura que posa als pobles al nivell dels més cultes i progressius. El vostre esforç, com tota altra obra que no tingui per norma la fermesa de lluitar serenament fins aconseguir el seu propòsit, forçosament ha de veure's envoltada de la més espantosa sol·litut...

Certament, després de les cruentes manifestacions de nostra intrusa interlocutora, vàrem sentir-nos corferits davant de tan reals afirmacions; mes, refets quelcom, meditàrem amb tota serenitat l'alcanc de les seves paraules, i al veure que en elles hi resplandia la més pura veritat, diguérem: ¡es ben cert!; nosaltres, que animats del més ferm anhel en treballar pel be moral i material de nostre poble i posar el seu nom lo més enlairat possible, anàvem completament equivocats; nosaltres, que tot imposant-nos una tasca dura i penosa ho feiem amb tota la força de la nostra ànima enamorada solsament de la terra que guarda son bressol, i sense altre mèrit i retribució que la de assumir totes les responsabilitats, resultava que'ns equivocàvem; nosaltres, en fi, que, com a joves, teníem posat tot el nostre amor a la més optimista esperança, hem vist com de nou la *cugula* a escampat de nou les seves xucladores arrels; davant, doncs, de tanta

sol·litut i miseria, hem cregut prudent no esmersar més inútilment nostres energies, i, amb la fé d'un convençut, restarem tranquils i satisfets d'haver seguit amb tota cura la norma de conducta que iniciàrem en nostra aparició; així, doncs, al deixar caurer per última vegada nostres plomes, ho fem amb la més gran serenitat, per haver complert la missió que'ns imposàvem.

Mes, avans que nostres mans pecadores deixin d'esborronar les últimes quartilles, pecaríem de molt ingrats si no's recordéssim dels qui, durant nostra ruta, ens han ajudat a que nostre humil decenari obtingués la consideració i la bona acollida que mereixia, doncs que gran part de la consideració i estima la devem a la constant i honrosa col·laboració de nostre entranyable amic el poeta D. Emili Giralt; sí, a vos més que ningú devem que nostra publicació superés a la majoria de les que veuen la llum pública en poblacions de la nostra importància i fins de les que, per les seves condicions naturals, podrien haver-nos arrebatat en tots sentits; sí, car amic i poeta, la vostra vibrant i sonora lira que per espai de tant temps ens donàreu a sentir les notes més hermoses i sublimes, no podrán escampar-se més ses delitoses melodies arreu de nostre poble i més enllà de la mar llatina; els vostres cants de la terra mare, sempre nobles i sucosos, quedarán enmudits; així, doncs, per la gran distinció que'ns heveu tingut de ajudar-nos de manera tan valuosa i per lo molt que vos devem, amb tota la força de nostra ànima i amb la consideració més distingida, no podem menys que donar-vos grans mercès per tot; puig que, com es natural, LA PENYA, la polça de l'olvit la soterrará per sempre; mes, en canvi, la llevor de la vostra

obra viurà eternament entre nosaltres.

A vosaltres, apreciats suscriptors, que amb tanta constància ens heveu vingut dispensant vostra valuosa confiança, a tots grans mercès.

Per fi, a tots els qui ens han seguit en nostra ruta penosa, i el corc del defalliment no ha mutilat el seu esperit per acompanyar-nos fins al terme de nostra tasca, grans mercès; i per últim, a tú, poble estimadíssim, en qui, i per a qui, havíem esmerçat tots nostres esforços per a sustrèure del teu habitual ensofiment i per a mostrar a la consideració dels demés, que entre els teus fills n'hi havien que't volien enlairar fins a ocupar el lloc preminent per a ésser considerat com a un poble que dedica totes les seves energies per arribar al nivell de cultura necessària, avui, al donar-te per darrera volta nostre comiat, tenim el dolorós pressentiment de que per la teva decisió estàs condemnat a viure entre les inconcisesombres d'una vida de esperit prenyada de raquitismes, i que, tot intent d'ideal noble i sincer, ha de veure's envoltat per tots els cercles mesquins i viciosos de la *prosa eterna*.

LA REDACCIÓ

PROU!

LA PENYA deixa d'existir; la bandera que un dia vàrem desplegar al vent, la tornem a plegar immaculada.

Conseqüents amb la norma de nostra conducta, anem a exposar al públic els motius de nostra resolució; nostre periódic desapareix per la falta d'adessió dels amics i deixadesa dels companys.